

Com definir un president inefable

Fins i tot amb un diccionari a la mà, costa de traçar el perfil de Francisco Camps, un president que defuig la premsa, expert en maquiavel·lisme, defensor d'un peculiar "orgull de sentir-se valencià" davant el perill de l'enemic exterior i que –malgrat les aparences– no ha tingut cap escrúpol a l'hora d'involucrar-hi la seua família. Mirem de trobar paraules que el definesquen.

a *aigua*

A Camps com a ningú més, l'aigua li ha donat la vida. Sense la derogació del transvasament de l'Ebre –decretada per José Luis Rodríguez Zapatero en accedir a la Moncloa–, la seua estratègia frontista envers el govern estatal no tindria tant d'èxit. A més, i gràcies a això, el president valencià ha fet pinya amb el seu homòleg murcià, Ramón Luis Valcárcel, fins al punt de conformar una "parella de fet", segons que tots dos han confessat en públic. Què seria de Camps sense l'aigua?

b *balafiament*

El deute de la Generalitat Valenciana és desorbitat. En relació amb el PIB autonòmic, supera totes les comunitats: el 12,5%, molt més que la mitjana estatal, que és del 6,5%. Hi té a veure, és clar, la política de grans esdeveniments, alguns dels quals de dubtosa rendibilitat. El cos funcional també ha crescut notablement, i els calaixos de l'administració van plens de factures impagades. Només a l'ens RTVV, el dèficit voreja els 1.500 milions (250.000 milions de pessetes).

c *corrupció*

El *cas Gürtel* ha evidenciat la turpitud del PP valencià a l'hora d'atacar els casos de presumpta corrupció. Tot i ser imputats per causes diverses, en cap cas no han apartat del poder personatges com ara el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, o l'alcalde de Torrevella, Pedro Hernández Mateo. En aquest últim cas –com li ha passat a l'ex-batlle d'Alacant, Luis Díaz Alperi–, Camps fins i tot els ha nomenats diputats autonòmics, per tal que gaudesquen de la condició d'aforats.

d *devoció*

Les conviccions religioses de Camps l'han dut a mantenir una relació excelsa amb la cúria catòlica autòctona. Amb l'anterior arquebisbe, Agustín García-Gasco, organitzà la Trobada Mundial de les Famílies del 2006, i ha surtat el tracte de favor en afers urbanístics –sobretot a la ciutat de València– i de caire educatiu: el suport a la Universitat Catòlica Sant Vicent Màrtir n'és un bon exemple. Al cercle de confiança del cap del Consell hi ha el vice-president Juan Cotino, numerari de l'Opus Dei.

e *empresaris*

Tractat amb reverència pels empresaris –que hi veuen el contrapès al govern socialista estatal–, Camps els ha posat proves de nota, com quan contraprogramà urgentment un acte de Zapatero a València amb un de la Generalitat sobre infraestructures. La plana major de la patronal feu pinya amb el president valencià. Els referents empresarials indígenes –tret del líder de la cambra de comerç alacantina– no han reclamat més suport a la indústria casolana, però sí més decisió respecte a l'arc mediterrani.

f *família*

Feliçment casat amb la farmacèutica Isabel Bas i pare de tres fills, Francisco Camps ha estat incapaç de separar la família de la seua feina com a polític. Segons que es desprèn del sumari *Gürtel*, tots ells van rebre regals d'*Alvarito* Pérez, que tenia fil directe amb els Camps Bas. El laboratori en què treballa l'esposa del cap del Consell ha estat centre d'operacions de la trama capitanejada per Francisco Correa, àlies *don Vito*. Pérez hi acudia amb total normalitat, i no a comprar aspirines.

g *grans esdeveniments*

La Copa de l'Amèrica, el gran premi de fórmula 1, la Volvo Ocean Race, la visita papal i l'Open de Tennis de València són alguns dels grans esdeveniments amb què Camps esbomba l'"orgull de ser valencians". Alguns enregistraments han revelat que Camps somniava acollir els premis Grammy i que la fórmula 1 seria el seu "cementiri". A cada debat de política general, el PP afirma que l'impacte global dels grans esdeveniments sempre és de "8.000 milions", n'hi haja hagut o no l'any anterior.

h

histrionisme

Des que el seu nom va aparèixer implicat al *cas Gürtel*, Camps està content com un gínjol. No s'està de repetir que al PP "ens estimem molt", i declina l'adjectiu "bonic" de totes les formes possibles. En saber-se que seria el primer president valencià a declarar davant un jutge, va assegurar sentir-se "feliç" i "molt alegre". I sí, entrà a la seu del TSJ amb un somriure d'orella a orella. Insisteix que "no ens aturaran" i que compartirà el "final feliç" d'aquest serial "amb els cinc milions de valencians".

i

instantànies

"Tot per una foto", podria ser un bon lema. Francisco Camps ha fet mans i mànigues per encaixar la mà d'esportistes d'elit –com ara Michael Jordan–, figures de la música –Zubin Metha o Lorin Maazel– o de la política –Nicolas Sarkozy... Demanà a Álvaro Pérez que Barack Obama li obrira les portes de la Casa Blanca, però va haver de conformar-se amb un dels homes de confiança, Bill Richardson, que dimití com a governador de Nou Mèxic –per tràfic d'influències– al cap d'un mes.

l

lent

Obsedit per escurçar els terminis de la gran velocitat entre Madrid i València, Camps va bandejar el repte que significava fer una xarxa potent que unira l'arc mediterrani, tot desestimant el *lobby* que podia ser l'euroregió apadrinada per Pasqual Maragall –a què sí que accediren les Balears de Jaume Matas–, que li suscitava recels. Quan els empresaris valencians van demanar-li més determinació ja era tard: la Unió Europea no havia inclòs l'eix en qüestió com a prioritat inversora abans del 2020.

m

manipulació

Cap televisió de l'estat espanyol no presenta tanta manca de pluralisme. Canal 9 –com la seua germana Ràdio 9– és un gabinet de premsa presidencial pagat amb molts diners públics. La crítica al govern no hi cap, el president sempre hi apareix ovacionat i no hi ha debats. Fins i tot han eliminat els titulars dels diaris al teletext, perquè no hi penetrara cap qüestionament de l'executiu. Pedro García, director general de RTVV els darrers cinc anys, ha dimitit el càrrec, esguitat pel *cas Gürtel*.

j**joia**

“Al PP, la festa no s’acaba mai”, va respondre l’altre dia Ricardo Costa a Esteban González Pons, que el Nou d’Octubre havia demanat mesures immediates dins el partit. Certament, Camps va de festa en festa, de població en població, amb posat alegre i enjogassat. Assisteix a les principals celebracions del país, incloses les romeries. No falta a cap. El president ha elevat a la màxima potència l’esperit lúdic que sempre ha caracteritzat els valencians. I Canal 9 sempre en dona testimoni.

k**kamikaze**

Ni la gent de màxima confiança no se’n pot confiar. Per salvar el cap, Camps és capaç de despatxar qualsevol company de govern. Va enviar a Madrid Esteban González Pons i va mantenir com a vice-president –per pena– Gerardo Camps, els seus dos amics de la universitat. Ara ha sacrificat Ricardo Costa, que va anar contra el seu germà Juan per tal de defensar la posició de Camps, favorable a la continuïtat de Rajoy. Igualment ha degradat Vicente Rambla, que ja no és portaveu.

n**nepotisme**

Ser amic de Camps garanteix favoritismes no gens negligibles. Jorge Martínez, *Aspar*, i el president del Vila-real CF, Fernando Roig, van assegurar que organitzarien el gran premi anual de fórmula 1 sense que la Generalitat hi aportara ni un euro, però enguany l’administració n’ha hagut de subministrar noranta milions per mantenir la cursa. El govern també ha avalat la societat anònima que és el València CF, en fallida tècnica després de la pobra gestió de Juan Soler, que tenia el suport del Consell.

o**opacitat**

L’oposició a les Corts s’ha fet un fart de demanar informació que Camps considera secreta. Per exemple, la despesa per la visita del papa, els sobrecosts a CIEGSA –l’empresa que construeix els col·legis– o les “clàusules confidencials” del contracte de la fórmula 1. El PP s’aprofita de la majoria absoluta i denega aquesta informació, que ni tan sols fiscalitza el síndic de comptes. La presidenta de la cambra, Milagrosa Martínez, hi actua com a comparsa, obrant sempre en benefici del seu partit.

p

propaganda

S'hi va comprometre en aprovar la reforma estatutària del 2006, però després hi ha fet el desentès. No hi ha cap llei de publicitat institucional que evite campanyes absolutament tendencioses –i, de vegades, en període electoral–, campanyes pagades amb diners públics que es confonen amb les del partit. El PP ha esmerçat milions d'euros a promoure el transvasament de l'Ebre mitjançant la fundació semipública Agua y Progreso. Unes altres campanyes han estat “Som CV” i “Més...”

q

qüestionable

La renovació del síndic de greuges –un càrrec en principi imparcial, garant com és de la veu del poble– ha portat polèmica. El PP només va proposar José Cholbi, diputat seu de llarga trajectòria al Congrés i a les Corts. Els conservadors no van voler pactar cap més candidat amb l'oposició. Al remat, els socialistes van accedir a nomenar Cholbi sense tenir accés a la informació secreta que havia demanat com a contraprestació. Un gest de complicitat, endebades, del seu secretari general, Jorge Alarte.

t

transfuguisme

Les crítiques de Camps a la moció de censura esdevinguda a Benidorm no s'adiuen amb el suport explícit que va donar a un cas idèntic, el de Dénia, en què el PP eixia victoriós. De l'una moció a l'altra ha passat poc més d'un any, i mentre els socialistes van obligar els seus regidors benidormers a demanar la baixa, Camps va afanyar-se a visitar Ana Kringe, nova alcaldessa de Dénia, per tal d'oferir-li la seua ajuda. Tampoc no ha badat boca en els casos de la Vila Joiosa i Calp, ben semblants.

u

unificació de poders

Ni esprement el seu cervell, Camps no va trobar cap paraula més intensa que *amistat*, una paraula que resumira la “íntima i sentida relació que hi ha entre De la Rúa i el president de la Generalitat”. La passió que sent pel president del TSJ valencià l'ha salvat –de moment– de ser jutjat per l'episodi dels vestits, ara al Tribunal Suprem. A més, ha situat l'home que va obrir-li la porta d'AP –Fernando de Rosa– a la vice-presidència del Consell General del Poder Judicial: abans era el conseller de Justícia.

r *romancer*

No té el verb fàcil ni és atractiu a ulls de les càmeres, però els seus assessors no s'estan de dir-li que ha de semblar un president proper. Camps s'hi esforça, i no desaprofita cap acte per tal de fotografiar-se amb qui siga: mestresses de casa, obrers, infermeres, informàtics... El servei de premsa facilita als mitjans de comunicació imatges en què apareix un Camps accessible i humà. Canal 9 tampoc no malbarata l'oportunitat d'exhibir cada dia un Camps exultant enmig de la massa, que sempre l'adora.

S *santiago calatrava*

El van *fitxar* els socialistes, però amb Camps s'ha enriquit de debò. Santiago Calatrava, l'arquitecte de capçalera del PP valencià, té un negoci il·limitat a la seua terra. La Ciutat de les Arts i les Ciències n'és l'emblema: s'ha triplicat el pressupost inicial, i ni així no s'han evitat desastres com la inundació del Palau de les Arts el 2007 –imatges que censurà el PP–, els accidents de moto a l'Assut de l'Or o els problemes per a obrir l'Àgora. El Col·legi d'Arquitectes ha criticat el *monocultiu* de Calatrava.

v *victimisme*

La política fàcil i previsible que practica Camps no seria possible sense l'existència d'un govern socialista a Madrid. La culpa de tot, passe què passe, és de Zapatero. Hi han ajudat mesures com la derogació del transvasament de l'Ebre o el maltractament fiscal del País Valencià –“som cinc milions”, a la manera de Jordi Pujol, repeteix de fa anys el cap del Consell–, i el ben cert és que el missatge reïx: fins i tot un de cada cinc votants valencians del PSOE pensen que Zapatero els maltracta.

w *wagnerià*

Més enllà de la fallida Declaració d'Ares en defensa de la llengua pròpia –avortada a Madrid per José María Aznar i Eduardo Zaplana, que hi veien un regionalisme excessiu–, la promoció de la cultura autòctona ha estat escassa. Més aviat s'ha promogut la castellana –com a la programació teatral de València i Alacant– i la *política d'aparador*: el Consell ha contractat figures com ara Lorin Maazel, Zubin Metha i Plácido Domingo, caviar que evita un suport decidit al producte casolà.

x

xantatge

Una de les situacions més humiliants que mai ha viscut la democràcia valenciana va tenir lloc poc abans dels comicis autonòmics del 2007. La vigília de l'inici de la campanya electoral, el magnat de la fórmula 1, Bernie Ecclestone –que més endavant lloà la figura d'Adolf Hitler– va anunciar que València seria la seu d'un gran premi anual de fórmula 1 –durant set anys– només si el PP obtenia la victòria a les urnes quinze dies després. El PP no veia clara la majoria absoluta que després aconseguí.

Z

zaplanisme

El Camps actual, sense complexos i autoritari al si del partit, no té res a veure amb aquell que va aterrar a Palau. Els seguidors d'Eduardo Zaplana li ho van fer molt i molt difícil els primers quatre anys. De fet, encara no controla la província d'Alacant, en mans de José Joaquín Ripoll, per bé que va presentar un candidat alternatiu al congrés celebrat el 2008: va venir d'un pèl que Manuel Pérez Fenoll, aleshores alcalde de Benidorm, no vencés el zaplanisme, però va deixar en evidència Camps i Costa.

F

eria sis mesos de la terrible riuada de l'octubre del 1957 i València encara en patia les conseqüències. Martí Domínguez (1908-1984), que dirigia *Las Provincias*, pujà a l'escenari del teatre Principal i aprofità l'exaltació de la fallera major per tal de pronunciar un discurs vehement, molt incòmode per a l'època. “València, la gran silenciada”, n'era el títol, i “quan emmudeixen els homes, parlen les pedres”, la frase que més es recorda. Una cita extreta de l'evangeli de sant Lluc però que en aquell context esdevenia irreverent. El destinatari era el govern espanyol, que segons Domínguez no ajudava prou València. Un autèntic toc d'atenció de part d'una burgesia acomodada amb l'*statu quo* franquista.

Als vuit anys que el PP va governar l'estat espanyol –1996-2004–, no hi va haver cap clam autonomista del PP valencià, que s'hi sentia ben a gust. Fou amb l'arribada de José Luis Rodríguez Zapatero, que Francisco Camps i companyia van descobrir el rèdit que podien obtenir de l'enfrontament amb Madrid. Una estratègia que lliga, d'alguna manera, amb el “tradicional recel que la dreta valenciana ha covat contra el centralisme econòmic”, segons que explica el doctor en geografia de la Universitat de València (UV) Josep Vicent Boira, estudiós de l'evolució política valenciana al llarg del segle XX, sobretot en el vessant econòmic. En efecte, la Dreta Regional Valenciana dels anys 30 era força més agosarada que no el PP actual: una de les seues cares visibles, Ignasi Villalonga (1895-1973), demanava la cohesió del país, una hisenda pròpia i un bilingüisme efectiu. Reivindicacions revolucionàries en aquell moment i que encara avui són reptes pendents.

“Amb Luis Lucia –l'altra *alma mater* de la DRV–, Villalonga conforma un partit plural, en què el segon actuava com a catalanòfil, amb una visió del País Valencià equiparable a la del nacionalisme català. Luis Lucia era demòcrata-cristià, però no tenia la càrrega valencianista de Villalonga i estava molt més arrelat al projecte espanyol, no en veia possible cap més. Villalonga, en canvi, defensava una dreta més local i autònoma. De fet s'incorpora a la DRV quan ja hi havia Lucia. En veure clar que no hi havia manera de mantenir un partit autònom de debò, Villalonga accepta d'integrar-